

horloge. Opa had dit altijd om zijn pols zitten en ik mocht er nooit aankomen.

‘Dat is gevaarlijk,’ zei hij altijd. Nu kon ik het eindelijk eens van dichtbij bekijken en zag direct dat dit geen normaal horloge was. Er stonden allemaal tijdperiodes en jaartallen op: ‘De oude Grieken, Middeleeuwen, jaren ‘60, Renaissance?’ Ik las het met verbazing en draaide het horloge naar de Renaissance. Het begon direct heftig te gloeien, zo erg dat ik erdoor verblind werd. Ik kneep mijn ogen dicht en voelde een windvlaag langs me razen. Na een tijdje opende ik mijn ogen en kon ik niet geloven wat ik zag.

EEN REBELSE EN ONGEWONE VRIENDSCHAP

‘Waar ben ik?’ schreeuwde ik. De kamer was weg, en niet alleen de kamer en het huis, maar ook de hele straat. Ik keek op het horloge waar nog steeds Renaissance stond, maar er stond nu ook nog iets anders bij.

‘Engeland? Wat zou dat betekenen?’ Ik keek rond en, gek genoeg, herkende ik de plaats uit een van opa’s verhalen. Ik was in een groot bos buiten Londen, met in de verte een prachtig kasteel met vele torens. Zou tijdreizen dan toch bestaan? Ik keek naar het horloge en toen weer om me heen. Ik bedacht me: als dit echt tijdreizen is, moet ik nu in Engeland zijn tijdens de Renaissance. Ik keek rond en zag een tak bewegen aan een boom die dichtbij stond.

‘Wie is daar?! Laat jezelf zien, ik weet dat je er bent!’ schreeuwde ik.

Er kwam geen reactie en in alle haast pakte ik een tak van de grond en hief het als een zwaard omhoog.

‘Nog één keer, laat uzelf zien! Maar pas op, ik ben gewapend!’

Van achter de boom hoorde ik gelach.

‘Met een tak? Ik denk dat u wel iets meer nodig heeft dan een tak om mij uit te schakelen.’

‘Vertel me gewoon wie u bent!’

‘Haha, u kent mij niet?’ vroeg hij aan mij.

‘Nee, vindt u het heel gek? U staat achter een boom.’

‘Oh ja,’ zei hij lachend en liep achter de boom vandaan. ‘Herkent u mij nu?’ Ik keek hem vol verbazing aan en zei:

‘Waar moet ik u van kennen?’

Hij keek me verbaasd aan.

‘Iedereen kent mij hier, maar dan komt u hier vast niet vandaan.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Sta me toe mij voor te stellen: mijn naam is Walter, ik ben de zoon van hertog Hendrik en hertogin Helena.’

Ik kon mijn oren niet geloven toen hij dat zei! Ik praatte met de zoon van een hertog in de Renaissance. Ik vroeg me af of ik droomde.

‘En hoe mag ik u noemen, schone dame?’ vroeg hij.

‘Emma, mijn naam is Emma,’ zei ik verbaasd en verward.

‘Wat een mooie naam, en wat heeft u aparte kledij aan?’

Ik schrok, want ik kon niet vertellen dat ik uit de toekomst kwam. Als ik dat zou doen, dacht hij misschien dat ik een heks was en zou ik op de brandstapel belanden.

‘U bent toch geen heks?’ hoorde ik Walter verontrust zeggen.

‘Wat? Ik, een heks? Nee, ben je gek, nee... ik ben geen heks,’ stamelde ik zenuwachtig.

‘Ik plaag je maar, maar voor de zekerheid: ben je echt geen heks?’ vroeg hij met een lach.

‘Nee, ik ben geen heks, ik ben gewoon een meisje dat een beetje is verdwaald.’

‘Misschien kan ik helpen. Waar komt u vandaan?’

‘Oh, geloof me, ik kom hier heel ver vandaan, u kent het vast niet.’

‘Laat mij u dan op z’n minst naar het kasteel van mijn vader brengen. Daar kunt u even op adem komen, en ik ken iemand op het kasteel die u misschien kan helpen.’

Ik wist niet goed wat ik moest doen en of ik hem wel kon vertrouwen, maar ik had niet veel keus en hij leek me een aardige en galante jongen. Wat logisch was, aangezien hij de zoon van een hertog was. Ik twijfelde, maar welke andere optie had ik? Ik besloot dus op zijn aanbod in te gaan en ging met Walter mee.

We liepen richting het kasteel en raakten in gesprek.

‘Nou, mijn heer, vertel eens iets over uzelf.’

‘Ten eerste, zullen we elkaar gewoon je noemen in plaats van u? Ik ben niet zo van het formele.’

Ik was lichtelijk verbaasd om dit te horen, maar ik knikte.

‘Oké, dat is goed, maar vertel wat over jezelf.’

‘Nou, voor als je het niet hebt onthouden: ik ben Walter, zeventien jaar en